

Teh sovražnikov se toraj ni bilo bati posebno. Vender je pa bila stvar za korporala in njegove vže zeló nerodna. Kar so imeli kruha pri sebi, bili so vže pojedli, pa še vode ni bilo veliko v trdnjavici. Najhuje pa jim je bilo, da niso vedeli, kaj je z njihovim polkom. Če bi ga napadli uporniki z veliko silo, če bi ga premagali ali pa samó oblegali, ne smel bi upati Černi pomoči od nobene strani.

Vender nobeden teh osemnajst junakov ni mislil na to, da bi se udal upornikom. Pridno so gledali vsi na óno stran od katere bi imeli priti továriši njihovega polka. Želodci so oznanjevali vže vsem, da je póludne, kar se zasvetita iz gozda, skozi katerega je peljal pot v trdnjavico, dva bajoneta. „Naši so!“ zavpijejo vojaki iz vsega grla. Kmalu primarširajo tri kompanije domačega polka s stotnikom princem Hohenlohe. Uporniki so pa bili kar zginili, le nekoliko so jih ujele straže, ki so prihajale od druge strani.

Fr. Hubad.

Moja babica.

i, mladi „Vrtčevi“ čitateljčki ne poznate moje babice. In kako bi jo tudi poznali? Malo kdo izmej vas je bil v prijaznej vasici pod Šmarno goró. In če je bil tamkaj na kakem izletu, izvestno ni povprašal po Franckovej materi. A verujte mi, dragi moji prijateljčki, ako bi kateri izmej vas le nekoliko časa občeval z njo, izvestno bi jo ravno tako ljubil, kakor jo ljubim jaz in ravno tako spoštoval, kakor spoštuje svojo dobro babico vsak, kdor jo še ima.

A da bodete mojo babico vsaj nekoliko poznali, dovolite mi, da vam jo malo opišem. Moja babica je majhna ženica. Dolgi lasjé so jej vže povse osiveli in kadar jih češe, padajo jej po ramenih kakor sneg. Njeno lice je, kakor pri vseh drugih babicah, nagubano in rujavo, a poteze na licu so jej natančno izražene in nekoliko zaobljene, zato je pa tudi njeno lice vedno plemenito in vedno se prijazno na smeh držeč. Neka čudna dobrota počiva na tem nagubanem licu, zato se pa tudi moja babica vsakemu precej prikupi. A kaj naj rečem še le o njenih očeh! Zroč v njene oči, pozabiš, da imaš pred seboj šest in sedemdeset let staro, srebrnolaso ženico in misliš, da zreš v oči malega, živega otročička, tako živahne so še zmirom njene oči. Pa tako blage in mile so njene oči, da še celo žalostnemu človeku ljó tolažbo in mir v dušo.

Čudna babica je to, bodete dejali. In res je čudna in zato še bolj zanimiva. Ona ni nikdar žalostna. Oj, koliko je vže pretrpela; saj tudi njej niso prizanašale nesreče, tudi ona je vže mnogokaj izkusila, ali vselej je dejala: „Potrpimo, tudi to bode minulo, saj dobri Bog še za nas skrbi.“ Nikdar nisem čul, da bi zdihovala in če je kaj trpela, prenašala je trpljenje, kakor ga prenaša mož, a ne slaba ženica.

Oj vi ne veste, prijateljčki moji, kako dobra je moja babica. To znam samó jaz, kateri sem vže toliko dobrot prejel iz njenih dobrih rok.

Okolo hiše ima lep vrtec, zasajen s samimi cveticami. Vsako nedeljo nabere teh cvetic in je nese v vaško cerkvico, kjer okiti z njimi lep oltarček matere Božje. Večkrat je tudi mene s seboj vzela. In z veseljem se spominjam onih srečnih trenutkov, katere sem prebil, klečé s svojo babico pred oltarčkom matere Božje.

Posebno pa ljubi moja babica snažnost. V hiši je vse tako čisto, oprano in belo, kakor v malokateri gosposki hiši. Nobena muha se ne sme pokazati v sobi. In če se kaka razposajenka res v sobo zaletí, gorjé jej! To svojo predrznost plačati mora s svojim življenjem.

„Zakaj umivate klopi in mizo, ker je še vse tako čisto?“ poprašal sem neko popóludne babico, ko je še povse čisto javorjevo mizo in klopi omivala. — „Kaj jih bodem takrat umivala, kadar bodo zamazane. Pa je danes tudi v soboto večer, pa se mora vse omiti, drugače se ne bi vedelo, da je jutri nedelja.“

„Res ste pridni, bábica!“ dejal sem jej potem jaz.

„Jaz pridna? Ko bi bila pridna, bi pa miši lovila!“ zasmijalá se je prav veselo moja babica.

Moja babica je prava slika našega naroda. Kakor naš narod, takó je tudi ona vedno vesela, vedno odkritosrčna, vedno delavna in vsacemu dobra. Večkrat molim k vsemogočnemu Bogu, da mojo dobro babico še dolgo časa poživí. Storite jednako tudi vi, mladi moji prijateljéki, ker vem, da so tudi vaše babice ravno tako dobre in plemenite, kakor je moja.

Janko Barlé.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Krokar, vrana in kavka.

Krokar, vran ali kavran (Kohlrabe, Kolkrabe, *Corvus corax*) je jedna največjih ptic, ki prebivajo v naših krajih. Z razpetimi perotnicami meri nad jeden meter, a po dolgem polovico tega. Ves je črn, celó nogi in kljun. Gladko perje se zeleno in modro izpreminja. Kljun je velik, krepák in zbočen; tudi nogi ste močni, rep je podoben klinu.

Krokar je domač po vsej Evropi in v Sibiriji ter je pravi samotár mej pticami. Stanuje navadno v oddaljenih in prostornih goščavah, kder tudi gnezdi po najvišjih vrhovih dreves in skalnatih pečinah. Gnezdo, sestavljeno iz mahú in suhljadi, je jako priprosto. Va-nj znese samica meseca marejja štiri ali pet zelenorujavih, pegastih jajec, iz katerih se izvalé v dvajsetih dnevih mladiči.

Vran žrè vse, kar doseže; njegova požrešnost je nenasiljiva. Vsakovrstna golazen, recimo: žužki, žabe, črvi, polži, vse mu gre v slast; tudi mnogo mrhovine pokonča. S tem je krokar koristna ptica. A mnogo večja je kvara, katero dela po polji in po gozdih, ker požrè ali vsaj razkljuje mnogo žita, sadja in druge zelenjadi; napada tudi manjše ptice in jim pobira jajca ali mladiče iz gnezd. Celó